

Onder
Volwassenen

Vertaald door Daniëlle Alders en Monique Eggermont

Sophie Dahl

Onder
Volwassenen

TRUTH & DARE

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

Oorspronkelijke titel: *Playing with the Grown-Ups*

Oorspronkelijke uitgave © 2007 Sophie Dahl en Bloomsbury Publishing,
Londen

Nederlandse vertaling © 2007 Daniëlle Alders en Monique Eggermont en
Truth & Dare / Foreign Media Books bv, Amsterdam

The moral rights of the author have been asserted.

*Truth & Dare is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Sarah Morris/DPS

Illustratie Nederlandse titel: Wilbert van der Steen

Auteursfoto: Lorraine Goddard

Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9915 5

NUR 302

www.truthanddare.nl

Voor Daniel 'Catcher' Baker, die de nokbalk hoog hief en het be-
greep.

Liefs, S.D.

‘Alleen met het hart kun je goed zien. Het wezenlijke is onzichtbaar voor de ogen.’

Antoine de Saint-Exupéry, *De kleine prins*

HOOFDSTUK 1

De telefoon gaat. In haar slaap hoort Kitty haar eigen stem op het antwoordapparaat, hees, met op de achtergrond haar man die lacht om de serieuze toon waarop ze de boodschap inspreekt. Dan volgt het piepje en daarna een andere stem, een stem waarin ze paniek hoort en die haar bekend voorkomt.

‘Kitty, met Violet. Sorry dat ik je midden in de nacht bel, maar het gaat om mama. Er is iets gebeurd.’

Ze gaat rechtop zitten en graait in het donker naar de telefoon.

‘Violet?’ zegt ze.

Ze pakt systematisch haar koffer, in gedachten al elders neemt ze afstand van haar slaapkamer, de stripverhaalachtige skyline die ze prachtig had gevonden vanaf het eerste moment dat ze hem als klein meisje had gezien. De stad slaapt, hoewel hij de naam heeft nooit te slapen.

Ze kijkt naar de brede rug van haar man, waarvan ze elke centimeter liefheeft.

‘Koffie,’ zegt hij bij wijze van begroeting, en hij verdwijnt de keuken in.

Ze lacht. Zij is altijd meteen klaarwakker, haar hersenen gaan aan het werk zodra ze haar ogen opendoet. Hij moet met koffie en tederheid bijkomen. Met zijn moeder heeft ze er weleens grapjes over

gemaakt; volgens haar is het typisch iets van zuiderlingen, een nevenproduct van de plakkerige hitte, ochtenden die zo heet zijn dat de damp van de stoepen slaat.

‘Het slaperige Zuiden,’ noemt zijn moeder het.

Ze zitten naast elkaar aan de ronde tafel van walnotenhouw. Hij drinkt koffie en zij thee.

‘Hoe laat is het?’ vraagt hij. ‘Ik heb het gevoel dat we nog maar net in bed lagen.’

‘Het is halfvijf,’ antwoordt ze. ‘Het vliegtuig vertrekt om zeven uur.’

‘Weet je zeker dat ik niet met je mee moet? Ik kan best iets regelen. Ik vind het een rotidee dat jij daar alleen bent.’

‘Ik ben er niet alleen. De anderen zijn er ook allemaal. Ik red me best. Daar ben ik goed in, weet je nog? Ik ben nu eenmaal goed in crisissituaties.’ Ze glimlacht naar hem.

‘Ik geloof niet dat crisismanagement je goed doet. Jij bent gemaakt voor kalmte. Je bent mijn kleine boeddha.’ Voorzichtig legt hij zijn handen op haar buik.

‘Haar timing is in elk geval goed. Drie maanden later en ik had niet eens meer met het vliegtuig gekund.’ Ze kijkt vol medelijden naar haar buik. ‘Arme baby. Was ze lekker met haar eigen zaakjes bezig in New York, en kijk wat er nu gebeurt. Laten we hopen dat het bijdraagt aan haar karaktervorming, en dat ik haar niet voor het leven heb getekend voordat ze zelfs nog maar uit de baarmoeder is.’

Op Kennedy Airport draait ze zich naar hem toe.

‘Mark?’ zegt ze. ‘Wat de baby betreft... Denk je niet dat ik haar al schade toebreng voordat ze de gate nog maar uit is? Ik wilde dat het allemaal perfect zou zijn.’

Hij slaat zijn armen om haar heen.

‘Wat is perfect, Kitty? Het leven verloopt niet vlekkeloos. Ze moet haar geschifte bloedverwanten toch een keer leren kennen, dus waarom niet nu? Het leven is vol onvolmaaktheden, lieve schat. Je hoeft maar te kijken en ik parkeer hier de auto om met je in het vliegtuig te stappen.’

‘Ik red het wel. Je kunt geen dagen meer opnemen als we nog op vakantie willen in de zomer,’ zegt ze, zich vermannend.

Als hij wegrijdt, kijkt ze hem op de stoep na, als een kind met grote, ernstige ogen, en hij voelt iets trekken in zijn hartstreek.

Ze bedaart, legt haar hand op haar buik alsof ze daarmee geluk kan afdwingen en loopt de terminal in, met haar weekendtas als een talisman aan haar arm.